

117. ПОЈАЊЕ

(Јов. глава 21., стих 15-19.)

1. "Љу - биш ли Ме?" пи - та - ше Спас Не -

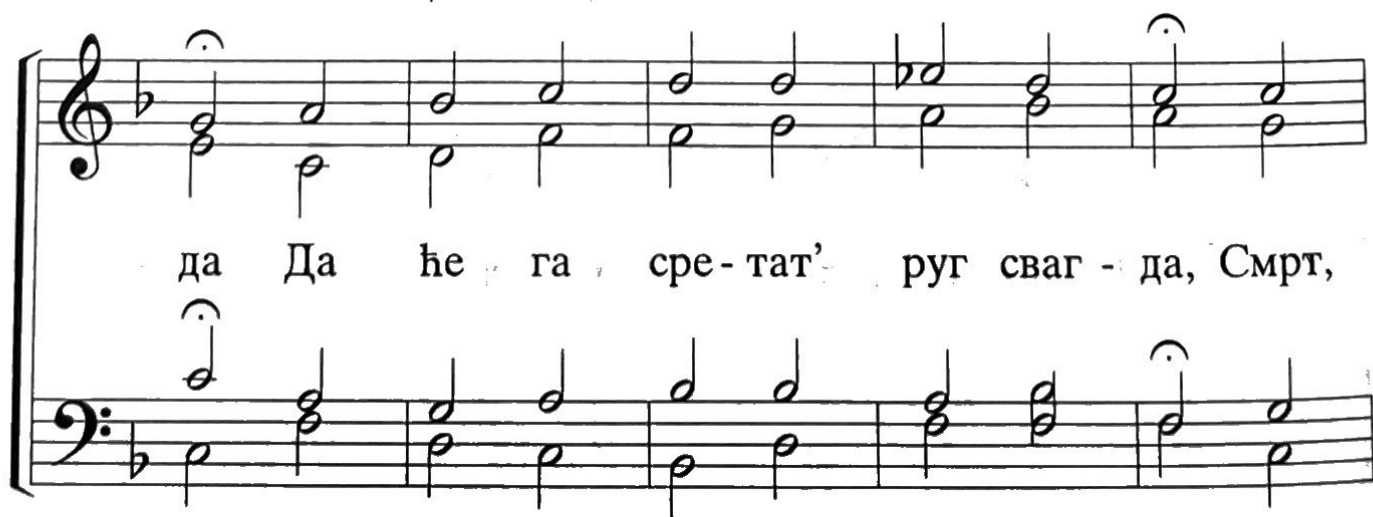
кад Пе - тра вер - но - га, Хо - те - ћи

га ста - ре - ши - ном По - ста - вит' ста - да

Сво - га; О - по - ме - ну га још та -

да Да ће га сре - тат' руг сваг - да, Смрт,

го - ње - ње и страд' - ња Да ће бит'

за то пла - та.

2. У добри дан није тешко Тад' љубав показати,
Кад све по вољи бива ту, Кад вуци не шкоде ти.
Ал' кад наступи зао дан, Наступи страдња, мука, срам,
Тад' се тек показује, Та п р а в а љ у б а в шта је.
3. Кад страдамо Спас гледи нас И пита срца наша:
Љубиш ли Ме, славиш ли Ме, О Петре, у мукама?
Кад те тад' на смрт поведу, Појасом невоље свежу:
Мож' ли ме и тад' љубит', Духом и срцем славит'?
4. Одговор тад' је обичан, И често још пун туге:
Знаш, да Те љубим, Господе, Не тражим славе друге.
Ал' Господ пита трећи пут: "Мож' ли Ме љубит' у час љут,
Кад љубав обећану У ватри кушат' стану"?
5. "Симоне Јонин, хајд, за Мном, И паси овце Моје,
Господа свог не остављај, Издржи муке своје."
Пастир предњачит' мора свуд' На Исусовог крста пут',
Из љубави радо тад' Свој живот за стадо дат'.
6. Прави пастири не беже, Кад с' вуци приближују;
Јер озбиљна је дужност им К'о угледи да стоју;

Овце тад' иду за њима, Кад они најпре крста срам
На своја леђа узму И тога се не стиду.

7. Ту има и дост' жалости Јер ваља с' Њиме мрети,
Пре, него се царство славе С' Христом мож' наслєдити;
Јер у животу овде сад За нас је многи бој и јад,
Где у тужноме часу Спас куша љубав нашу.